

முத்துவேல் கருணாநிதி ஸ்டாலின், மீண்டும் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்கின்ற நாளினை எல்லாத் தலைமுறையும் சேர்ந்து உருவாக்குவோம்!

கலைஞர், சமரசம் இல்லாத ஒரு மாபெரும் போராளி!

சென்னை கிழக்கு மாவட்ட தி.மு.க. சார்பில் – மாவட்டச் செயலாளர் – முன்னாள் அமைச்சர் பி.கே.சேகர்பாபு எம்.எல்.ஏ. முன்னின்று நடத்திய ‘கலைஞர் பிறந்த நாள் விழா மாபெரும் பொதுக்கூட்டத்தில்’ – கழக துணைப் பொதுச் செயலாளர் ஆ.இராசா எம்.பி. உரை!

சென்னை, ஜூன் 8
“முத்துவேல் கருணாநிதி ஸ்டாலின் அவர்கள், மீண்டும் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்கின்ற நாளை, எல்லாத் தலைமுறையும் சேர்ந்து உருவாக்குவோம்” என்றும் – “கலைஞர் சமரசம் இல்லாத ஒரு மாபெரும் போராளி” என்றும், சென்னை கிழக்கு மாவட்ட தி.மு.க. சார்பில் – மாவட்டச் செயலாளர் – முன்னாள் அமைச்சர் பி.கே.சேகர்பாபு எம்.எல்.ஏ. முன்னின்று நடத்திய, “திராவிடத்தால் உயர்ந்த ஆகாயம்! திராவிட இனத்தின் பூராளம்!” எனும் தலைப்பினை முத்தமிழினினர் கலைஞர் பிறந்த நாள் விழா மாபெரும் புகழரங்கில் உரையாற்றுகையில் கழக துணைப் பொதுச் செயலாளர் ஆ.இராசா எம்.பி. குறிப்பிட்டார்.

மாவட்டச் செயலாளர் - முன்னாள் அமைச்சர் பி.கே.சேகர்பாபு வழிகாட்டுதலில் - பகுதிச் செயலாளர் எம்.டி.ஆர்.நாகராஜ் குறும்பட்டில் நடைபெற்ற இக்கூட்டத்தில் கழக துணைப் பொதுச் செயலாளர் ஆ.இராசா எம்.பி. அவர்கள் ஆற்றிய உரை வருமாறு:

தலைவர் கலைஞருடைய பிறந்த நாளை நாம் கொண்டாடுகிறோம். எனக்கு முன்னால் உரையாற்றிய தம்பி தமிழன் பிரசன்னா அவர்கள், கலைஞர் கோஷோச் சிய கோட்டையில், எப்படிப்பட்டவர்கள் எல்லாம் கோலோச்சுகிறார்கள் என்று, “நாங்கள் சொல்லவில்லை, ஜீவியர் விடகன் சொல்கிறது” என்று தோஷமிடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்.

வழக்கறிஞர் சகோதரி அருள்மொழி அவர்கள், “தோஷமிடுத்துக் காட்டினால் மட்டும் போதாது; இப்படிப்பட்ட நேர்வுகள் எல்லாம் அரசியலில் வரும். அதிலிருந்து பெரியார் வழியில், அன்னா வரையிலும், கலைஞர் வழியில் எப்படி நாம் வெளியே வந்துகூடும்? இந்த தலைவர் மீண்டும் எப்படி ஆட்சிபிடிக்கிறது? அந்நேரத்திலேயே கைகாசாக எப்படி நாம் சிந்திப்பது?” என்பதை ஒரு கேள்வியாக உங்களைக்குள் வைத்து, ஆட்சிபிடிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

நான் உங்களைக்குள் வைத்து உரைக்குப் பிறகு மிகச் சருக்கமாக உரையாற்ற விரும்புகிறேன். அருள்மொழிக்கு இருக்கிற சங்கடம், வருத்தம் எனக்குத் தெரியும். தமிழன் பிரசன்னாவைக் கிருக்கிற கோபம், ஆவேசம் எனக்குப் புரிகிறது.

நீங்கள் எல்லாம் பரவாயில்லை, தமிழ் நாட்டில் இதைவிடமேலும் சகித்துக் கொண்டு, இதைவிடமேலும் எதிர்கொண்டு, அவர்களுக்கு வெவ்வேறு பெயர்களை எல்லாம் வைத்துக்கொண்டு, அது வாயில் வருமோ, நேரையில் வருமோ எனக்குத் தெரியாது. எல்லாம் பெயர்களை வைத்துக் கொண்டு நீங்கள் இருந்துவிடுகிறீர்கள்.

எங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை தெரியுமா? முன்னறிந்து சொல்ல வேண்டுமென்றால், நாடாளுமன்றத்தில் இருக்கிறோம். நாடாளுமன்றத்தில் எங்களைப் பார்த்தால் என்ன சொல்வார்கள் என்றால், “இவர்களுக்கு மட்டும் எப்படி முடிவாகிறது? இந்த வீரம், இந்தச் செறிவு, இந்த ஆழமான பார்வை, மதவாதத்திற்கும் - சாதிய வாதத்திற்கும் ஆட்டாபாடி அறிவுமிக்கவர்களாகத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்களே!” என்பது மட்டுமல்ல...

ஆகிலேஷ் யாதவ் கேட்ட கேள்வியும், ஸ்டாலின் பெற்றுத்தந்த சமரச நீதியும்
 ஒரு நாள் நாடாளுமன்றத்தினுடைய உரையே விடுத்தே உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அகிலேஷ் யாதவ் வந்து எங்களுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “எப்படி இதைவாழ உங்கள் தலைவரால் முடிகிறது, உங்கள் கட்சியால் முடிகிறது?” என்று கேட்டார். “என்ன?” என்று கேட்டோம்.

போடி அவர்கள் ‘நீட்’ (NEET) கொண்டு வந்ததற்குப் பிறகு, ஓர் ஆண்டுக்கு 5,500 இடங்கள், அரசுக் கல்லூரி, தனியார் கல்வூரி என இந்தியாவில் முழுவதும் இருக்கிற கல்லூரிகளில், 15 சதவீத இடங்களை நீட் அடிப்படையில், ஒன்றிய அரசினுடைய தொகுப்பாக நாங்கள் கொண்டு வந்து போடுவோம் என்றார்கள்.

ஆனால், எங்கே பிரச்சனை வருகிறது என்றால், அந்த 15 சதவீத இட ஒதுக்கீட்டில் பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு இடம் உண்டா? தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு இடம் உண்டா? 5,500 இடங்கள், அதற்கு இடஒதுக்கீடு (Reservation) இல்லை. எங்களுக்கு யாருக்கும் தெரியவில்லை!

“உத்தரப் பிரதேசத்தில் நான் இருக்கிறேன்; பீகாரில் தேஜஸ்வி இருக்கிறார்; காஷ்மீரில் ஃபரூக் இருக்கிறார்; ஆம் ஆத்மி டெல்லியிலே இருக்கிறது; ஆனால், எந்த முதலமைச்சருக்கும், எந்த அரசியல் கட்சித் தலைவருக்கும், 15 சதவீதத்தில் இடஒதுக்கீடு இல்லையே! பிற்படுத்தப்பட்டவன் இந்த ஊசியல் முதலியார், கவுண்டர், நாயுடு, செட்டியார், வன்சியார், குகல்சுத்தோர், அது மாதிரி அங்கே இருக்கிற ஜாதி இவர்களுக்கெல்லாம் இடமில்லையே!” என்று நாங்கள் தவித்த நேரத்தில், தெரியாத நேரத்தில், முத்துவேல் கருணாநிதி ஸ்டாலின் எங்கிற ஒற்றை மனிதன் உச்ச நீதிமன்றத்தினுடைய கதவுகளைத் தட்டி, சமரச நீதியை நிலைநாட்டி, “அதிவேயம் எங்களுக்கு இடஒதுக்கீடு வேண்டும்” என்று தமிழ்நாட்டுக்கு மட்டும் அல்ல, ராஜஸ்தானில், குஜராத், பீகாரில், உத்தரப் பிரதேசத்தில் இருக்கிற பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு இடஒதுக்கீடு வாங்கித் தந்த தலைவரையும் இயக்கமும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்!

தொகுதி மறுசீரமைப்புக் கருப்பீடம், நாடாளுமன்றப் பேரணி

அமிதஷாவின்னுடைய, மோடியின்னுடைய கோரப் புத்தி என்ன செய்தது? தென்னாடு முழுக்க பிஜேபி பரவ முடியவில்லை. திராவிடத்தின் காணாமல் முடியவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொருமாதிரி நேரங்கள் ஹைதராபாத் வரைக்கும் போகிறோம். ஆனால் வடபுலத்தில் மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பில், நாடுமெல்லாம் 80-ல் “இரண்டே இரண்டு குழந்தைகள்” என்று சொன்னோம். “நாம் இருவர், நமக்கு இருவர்” நாங்கள் படிக்கும்போது, இப்பொழுது என் மகன் பள்ளிக்குப் போகும்போது, “நாம் இருவர், நமக்கு ஏன் மற்றொருவர்?” என்று குறைத்துவிட்டார்கள். நாடுமெல்லாம் சரியாகக் குறைத்துக் குறைத்துக் குறைத்து, இப்பொழுது எனக்கு ஒரு மகன்தான்.

ஆனால், எங்கள் அப்பா அம்மாவுக்கு நான் எட்டாவது பிள்ளை. எட்டாவது பிள்ளையாகப் பிறந்த ஒருவனுக்கு ஒரு பெண் பிள்ளை. ஆல்பிக்கு ஆல்பி பிள்ளை. என் பெண் பிள்ளை ஆல்பி வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது” விட்டுவிட்டு உன்னைத் தூண்டி வடநாட்டில் இன்னும் 8 பிள்ளைகள், 10 பிள்ளைகள், 12 பிள்ளைகள்.

அவர் என்ன செய்தார்? “மக்கள் தொகை அடிப்படையில் நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளை நாங்கள் மாற்றுவோம்” என்கிறார். தமிழ்நாட்டுக்கு 40 (புது) சீர்திருத்தம் (சீர்திருத்த) இருக்கிறது, அது 47 ஆகும். ஆனால் உத்தரப் பிரதேசத்தில் 80 இருக்கிறது. அது 140-க்குப் போகும். இப்படி ஏறிய போனால், எந்தச் சட்டத்தையும், இந்த நாட்டை இருந்தாலும், தமிழ்நாடு, கேரளா, ஆந்திரா இல்லாமல் தானாகவே அவர்கள் சட்டமேற்றக்கூடிய வன்மைமையை பெற்று விடுவார்கள் என்பதற்காக அதைக் கொண்டு வந்தார்கள். யாருக்கும் புரியவில்லை.

அகிலேஷ் யாதவ் என்ன சொல்கிறார்? “எங்களுக்கு நல்லதுதான். 80 என்பது 140 ஆகிறது எங்களுக்கு என்ன பிரச்சனை? அதனால் தமிழ்நாட்டுக்குத்தான் பாதிப்பு, நாங்கள் ஏன் சத்தம் போட வேண்டும்?”. ஆனால் தலைவர் கடிதம் எழுதினார், நாங்கள் பேசினோம்: “ஐயா, உங்களுக்கு 80 என்பது 140 ஆகிறது என்று சந்தோஷப்படுகிறீர்கள். அவர்களுடைய நேக்கம் ஒவ்வொரு மாநிலமாக மாநிலக் கட்சிகளை ஒழுித்துக் கொண்டே இருவது. எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவது; கூட்டணி சேரும்பாடு; அந்தக் கட்சி காலி. அ.தி.மு.க. சேர்ந்ததா - அது காலி. ஆம் (AAP) இருந்ததா - அது காலி.”

இப்படி ஒவ்வொரு மாநிலமாகப் பிராந்தியக் கட்சிகளை, மாநிலக் கட்சிகளை ஒழுித்துவிட்டு, நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளுடைய எண்ணிக்கையைக் கூட்டி, “இதை இந்த ராஷ்டிரம், நாங்கள் தான் ஆளுகிறோம்” என்று சொல்லுவதற்கான ஆய்வி உள்பட இக்கூறுதலுக்கு என்னவென்புடன், சொன்னால் நம்ப மாட்டீர்கள். அ.தி.மு.க. தவிர நமக்கு வேறு யாருமும் பிரச்சனை இல்லை” என்று அந்தச் சட்டத்தைக் நாடாளுமன்றத்தில் கொண்டு வந்தார்கள்.

தொலைக்கட்சியில் பார்த்திருப்பீர்கள்... கெஞ்சினார், கை எடுத்துக் கும்பிட்டார். “ஒரு மணி நேரம் கொடுங்கள், நான் மாற்றிக் கொடுத்துவிடுகிறேன். அகிலேஷ் யாதவ், நீங்கள் ஏன் ஸ்டாலினோடு சேர்ந்து வம்பு இழுக்கிறீர்கள்?” என்று நேரடியாக கேட்டார். நேரையில் (Live) போகிறது. அப்படிப்பட்ட அகிலேஷ் யாதவ், வடபுலத்துக்காரர்களை, “இந்தத் தீங்கு உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் மட்டுமல்ல,

எதிர்காலத் தீங்கு இந்தியாவிற்கு” என்று சொல்லி, அதை முதன்முதலாக நாடாளுமன்றத்தில் அமிதஷாவும் - மோடியும் உட்கார்ந்திருக்கும் போதே தோற்கடித்த இயக்கம் கொஞ்ச நாளில் வரப்போகிறது. இது தான் புலாதாரக் கொள்கை. மதச்சார்பின்மைக்கு நேர் எதிரான கொள்கை.

ஆனால் கலைஞர் அன்றைக்கு பிஜேபி யோடு கூட்டணி வைத்தார். பி.ஜே.பி.யினுடைய புலாதாரக் கொள்கை எதுவோ, அந்தக் கொள்கையைக் குறைத்துச் செயல்படுத்தும் முடக்கிப் போட்டார். அப்பொழுதில் நாம் அருள்மொழி என்னிடம் போனோம்: “ஆசிரியர் என்னிடம் பேச மாட்டார். திட்டவாரிகள் எங்களை, “எப்படி நீங்கள் பி.ஜே.பி. கூட்டி போகலாம்?” என்று. இவர்கள் வேலி கட்டி பி.ஜே.பி.யைக் காப்பாற்ற நினைத்தார்கள்; நாங்கள் கூட்டி போகலாம்” என்று சொல்லிவிட்டார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இருந்தால், பாயர் மசூதிக்கு ஆபத்து இல்லை; கலைஞர் அந்தக் கூட்டணியில் இருந்தவரை, 370-க்கு ஆபத்து இல்லை; நாங்கள் அங்கே இருந்தவரை, சிவில் சட்டத்தைப் பற்றிப் பேச முடியாது. மதச்சார்பின்மையைக் கூட்டணி வைத்தும் காப்பாற்றிய இயக்கம் கலைஞரின் இயக்கம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். நாங்கள் வெளியே வந்தோம்; இப்போது எல்லாம் காணாமல் போனோம்.

4. சமதர்மம் (Socialism)
 சமதர்மம், பொருள்தி தேசியப் நிதி அமைச்சர்; இந்திரா காந்தி பிரதமர். அப்பொழுதான நமக்கு அதிகமாக 184 இடங்கள்... நம்முடைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் (MP) 25 பேர்; மீதி காங்கிரஸிற்கு, கூட்டணியில் இருக்கிறோம். இந்திரா காந்தி என்ன கொண்டு வந்தார்கள? அப்பொழுது எல்லாம் வாங்கிக்குப் போக முடியுமா? என் மகன் இப்பொழுது நெட் பேங்கிங்-இல் (Net banking) இருக்கிறார். நான் முதன்முதலில் 1989-இல் வழக்கறிஞராகி, என்னை நீதிமன்றத்தில் பார்த்து விட்டே, கரூரா வங்கியில் ஆலோசகராகப் போட்டார்கள். உங்கள் மகன் சோலி நேர். முதன்முதலில் அன்றைக்குத்தான் எனக்குக் காசோலைப் புத்தகம் (Cheque book) கொடுத்தார்கள். “சார், உங்களுக்கு ஊதியம் (Fee) எல்லாம் காசோலையில் தான் சார் வரும்” என்றார்கள். அந்தக் காசோலைப் புத்தகத்தைக் கொண்டு போய் எங்கள் அம்மாவிடம் கொடுத்தோம்; கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு, அவர்கள் கொண்டு போய் கடவுள் படத்தில் வைத்தார்கள். “ஏம்மா, அது கரூரா வங்கி கொடுத்ததும்தான், கடவுள் என்ன செப்புவார்? அங்கே போய் வைக்கிறோம்” என்றேன். காசோலைப் புத்தகம் அப்பொழுதான சார் நான் பார்த்தேன்: காசோலைப் புத்தகத்தைப் பார்த்தால் 1989-இல், இப்பொழுது என் மகன் லண்டனில் தொல்பொருள் அமைச்சர் (Train) ஏறி இறங்குகிறார். எனக்குத் செல் பேசியில் வருகிறது. பேங்கிங்.

ஆனால் இந்த வங்கி என்ன பெரியோர் செய்தது? நீங்கள் ஒருவரும் அருகில் போக முடியாது. பேருந்து முதலாளி போகலாம்; ஆலோ (MIL) முதலாளி போகலாம்; விவசாயத்திற்கு கடன் (Loan) கொடுக்க மாட்டோம்; பெரிய பெரிய பணக்காரனுக்குத்தான் கரூரா வங்கி உள்ளிட்ட எல்லா வங்கியும்.

இந்த வங்கிகள் ஏழைகளைப் போய்சேர வேண்டும்” என்று இந்திரா காந்தி கொண்டு வந்தார். “Nationalized Banks - வங்கிகளை தேசியமயமாக்குகிறேன்.” கோப்பு நிதி அமைச்சருக்குப் போகிறது. நிதி அமைச்சர் மாறுபட்ட குறிப்பை (Dissent note) எழுதுகிறார். “இது தேவையில்லை. இது வங்கிகளைப் பறிக்கும்.” காங்கிரஸ் இரண்டாக உடைகிற மாதிரி ஆகிப்போனது.

ஒரே ஒரு கடிதம்... ஒரே ஒரு கடிதம் இந்திரா காந்திக்கு. “நீங்கள் கொண்டு வருகிற இந்தச் சட்டம் ஏழை எளியவர்களுக்கு, தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்டவர்களுக்கு, விவசாயிகளுக்கு வங்கிகளைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். வங்கிகளால் தாழ்த்தப்பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட, ஏழை எளிய மக்கள் பயன்படுவார்கள். எனவே, எங்களுடைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் 25 பேர் உங்களுக்கு வாக்களிப்பார்கள். அந்த

ஆட்சிக்கு வந்தால் பாயர் மசூதியை இடித்து விட்டு ராயர் கோயில் கட்டுவோம்; நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் காஷ்மீருக்கு வழங்கப் பட்டிருக்கிற 370-வது சிறப்பு பிரிவு, காஷ்மீர் காரன் மட்டும்தான் நிலம் வாங்க முடியும்; காஷ்மீருக்கு வேண்டிய சட்டத்தைக் நாடாளுமன்றம் இயற்ற முடியாது. காஷ்மீர் சட்டமன்றமே இயற்றிக்கொள்ளலாம். இதெல்லாம் நேருவால் பாக்கிதான் பிடிக்கக் கூடாது என்பதற்காக அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட சிறப்பு உரிமை. அதை இன்றைக்குக் குறை சொல்கிறார்கள். நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் அதை எடுப்போம் என்றார்கள். நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் இல்லாமியர்களுக்கு, கிறிஸ்தவர்களுக்கு, இந்தியர்களுக்குத் தனித்தனி சட்டம் எல்லாம் ஒன்றாக்குவோம் என்றார்கள்.

இததான் பி.ஜே.பி.யின் ஜீவாதாரக் கொள்கை. அதிலே இரண்டை முழுத்து விட்டார் மோடி. கோயில் கட்டிவிட்டார். 370-ஐ எடுத்துவிட்டார். சிவில் சட்டம் இன்னும் கொஞ்ச நாளில் வரப்போகிறது. இது தான் புலாதாரக் கொள்கை. மதச்சார்பின்மைக்கு நேர் எதிரான கொள்கை. ஆனால் கலைஞர் அன்றைக்கு பிஜேபி யோடு கூட்டணி வைத்தார். பி.ஜே.பி.யினுடைய புலாதாரக் கொள்கை எதுவோ, அந்தக் கொள்கையைக் குறைத்துச் செயல்படுத்தும் முடக்கிப் போட்டார். அப்பொழுதில் நாம் அருள்மொழி என்னிடம் போனோம்: “ஆசிரியர் என்னிடம் பேச மாட்டார். திட்டவாரிகள் எங்களை, “எப்படி நீங்கள் பி.ஜே.பி. கூட்டி போகலாம்?” என்று. இவர்கள் வேலி கட்டி பி.ஜே.பி.யைக் காப்பாற்ற நினைத்தார்கள்; நாங்கள் கூட்டி போகலாம்” என்று சொல்லிவிட்டார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இருந்தால், பாயர் மசூதிக்கு ஆபத்து இல்லை; கலைஞர் அந்தக் கூட்டணியில் இருந்தவரை, 370-க்கு ஆபத்து இல்லை; நாங்கள் அங்கே இருந்தவரை, சிவில் சட்டத்தைப் பற்றிப் பேச முடியாது. மதச்சார்பின்மையைக் கூட்டணி வைத்தும் காப்பாற்றிய இயக்கம் கலைஞரின் இயக்கம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம். நாங்கள் வெளியே வந்தோம்; இப்போது எல்லாம் காணாமல் போனோம்.

இந்தப் பண்புக்கு ஊறு நேரிட்ட போதெல்லாம், இந்த நாளுக்கு பண்புகளுக்கு ஆபத்து வந்த போதெல்லாம். அந்த நாளுக்கு பண்புகளையும் அரசியல் சட்டத்தையும் காப்பாற்றிய இயக்கம் தேசிய இயக்கம் அல்ல. வேறு எந்த மாநிலக் கட்சியும் அல்ல... தி.மு.க., தி.மு.க., தி.மு.க.!

1. இறையாண்மை (Sovereignty)
 இறையாண்மைக்கு ஆபத்து வந்தது. இப்பொழுது கூட நாடாளுமன்றத்தில் சொன்னேன். பார்த்திருப்பீர்கள் நீங்கள், சுவரல் ஆனது என்றார்கள். பாக்கிதான் டைட்டிலுக்கு வந்தது. எங்களுக்கு என்ன கவலை? ஒரு காலத்தில், திராவிட நாடு கேட்டோம்; தனித் தமிழ்நாடு கேட்டோம். எங்கேயோ பாக்கிதான் டைட்டிலுக்கு வந்தது. எங்களுக்கு என்ன ஆபத்து? பாதிப்பு, காஷ்மீருக்கு இன்னும்; பக்கத்தில் இருக்கும் உத்தரப் பிரதேசத்திற்கு இருக்கும். தமிழ்நாட்டில் வந்து குண்டு போடுகிறோம்! இங்கேதான் முஸ்லிம்கள் எல்லாம் பாதுகாப்பாக இருக்கிறார்களே... பெரியாரால், காயிதே மில்லத்தால், ஆனால், “இந்தியா விடுதலையே இறையாண்மை காப்பாற்றும்” டைட்டிலும், தேசம் துண்டாட்டப்படக் கூடாது” என்பதற்காக, ஒரு இன்ச் கூட்டி போக்கக் கூடாது என்பதற்காக, அன்றைக்கு எந்த முதலமைச்சரும் தராத நேரத்தில், 6 கோடி ரூபாயை இந்திரா காந்தியிடம் அளித்த தந்த இயக்கம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், கலைஞர்! இது இறையாண்மைக்கு.

2. ஜனநாயகம் (Democracy)
 ஜனநாயகத்திற்கு ஆபத்து வந்தது. மிசா (MISA) கொண்டு வந்தார்கள். பேச முடியாது; எழுத முடியாது. எல்லாரும் சிறையில் இருந்தார்கள். ஆற்காட்டார் இருந்தார்; முரசொலி மாறன் இருந்தார்; எ.ஆர். பாஷா இருந்தார்; (சிவா) இருந்தார்; எங்கள் ஊரில் எல்லாரும் இருந்தார்கள். பேச முடியாது; எழுத முடியாது. போனவர்கள் எப்பொழுது வந்தார்கள் என்று தெரியாது. சிடி பாடிவை நாம் பறி கொடுத்தோம். அந்த ஜனநாயகத்தை எதிர்ப்பதற்கு கம்ப்யூனிஸ்ட்காரர்கள் முன் வந்தார்களா? எந்த மாநிலக் கட்சியாவது முன் வந்தது? வரவில்லை! அதை எதிர்த்து தீர்மானம் போட்டோடு, ஆட்சியை எழுந்தது. ஜனநாயகத்தைக் காப்பாற்றிய இயக்கம் இந்த இயக்கம், அரசியல் சட்டத்தில்.

3. மதச்சார்பின்மை (Secularism)
 மதச்சார்பின்மைக்கு ஆபத்து வந்தது. எப்பொழுது ஆபத்து வந்தது? “நாங்கள்

தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று சொன்னது கலைஞர். நிறைவேற்ற வைத்தது கலைஞர். சமதர்மம்!

இப்பொழுது சொல்கிறேன். “We, the people of India, having solemnly resolved to constitute India into a Sovereign, Socialist, Secular, Democratic Republic...” இந்த நான்கையும் காப்பாற்றிய இயக்கம், காங்கிரஸ் கூட அல்ல; அன்றைக்கு இருந்த ஜனதா தளம் கூட அல்ல; அன்றைக்கு இருந்த எந்த மாநிலக் கட்சியும் அல்ல; அந்த இயக்கம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், செப்து காட்டிய மகத்தான தலைவர். இன்றைக்குப் பிறந்த நானைக் கொண்டாடுகிறோமே அந்தக் கலைஞர் என்ற மகத்தான மனிதன்!

தலைமுறைகள் தானடி சமரச மாற்றம்!
 இவ்வளவு பெரிய இயக்கம். இந்த இயக்கத்தை இன்றைக்கு இந்தியா முழுக்கக் கொண்டு போய் சேர்த்தார். முத்துவேல் கருணாநிதி ஸ்டாலின். இவருடைய திட்டத்தை எல்லாம் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டார். அருள்மொழிக்கு ஒரு வருத்தம்; பிரசன்னாவுக்கு ஒரு வருத்தம், கோபம். எங்களுக்கு இருக்கிற வருத்தம், இந்தியாவே தமிழ்நாட்டை உற்றுப் பார்த்ததே. இந்தத் தமிழ்நாடு இப்படி ஆகிவிட்டதே. நாடாளுமன்றத்திற்குப் போனால் நம்மை எப்படிப் பார்ப்பார்கள்?

ஒரு அறிவாளியிடம் தோற்றால் பரவாயில்லை; அரசியல் ஆளுமையிடம் தோற்றால் பரவாயில்லை; ஒரு புத்திசாலியிடம் தோற்றால் பரவாயில்லை; ஒரு கொள்கையாளரிடம் தோற்றால் பரவாயில்லை; உள் எப்படியாக ஒரு மாற்றத்தை விருப்பினால் பரவாயில்லை, நான் எல்லா இடங்களிலேயும் சொல்லுவேன். எங்கள் தாத்தா தன் படைமக்களையும், ஏழ்மைக்களையும் இலங்கைக்கு ஒழைகள். எங்கள் அப்பா ஆங்கிலப் படித்தார்; அங்கிருந்து பொருளியடி வந்தார். சொத்து வாங்கினார். நான் எட்டாவது பிள்ளை, எங்கள் வீட்டில் ஊ.ஏ.எஸ். ஊ. பி.எஸ்., நகராட்சி ஆணையர், மருத்துவார், பெரியாரின் எல்லாம் வந்துவிட்டார்கள். எட்டாவது யானே திராவிட முன்னேற்றத்தால், கலைஞரால், பெரியாரால், அன்னாலால், அம்பேத்கரால் ஒன்றிய அமைச்சர் ஆகிவிட்டேன்!

என் மகன் லண்டனில் படிக்கிறார். அவளுக்கு ஜாதி என்றால் என்னவென்று தெரியாது. அவளிடம் போய், நீ SC என்று சொல்லிப் பாருங்கள். உடனே புஸ்ஸி என்று உடைக்கும். தாத்தா ஓடினார்; அப்பா கொஞ்சம் மாற்றம்; ராஜா வந்தார், பெரிய முன்னேற்றம்; ராஜாவுக்குப் பின்னால் புரட்சிகர மாற்றம். என்னுடைய மகன் மாயு. இந்த மாற்றங்களுக்குப் பின்னால் யார்? இந்த இயக்கம் - பெரியார், அண்ணா, கலைஞர், அம்பேத்கர்!

இப்பொழுது நீங்கள் ஒரு மாற்றம் என்கிறீர்களே, என்ன கிழிக்கப் போகிறீர்கள்? என்று கேட்டேன். பேசிய பேசியே வளர்ந்த தமிழ்நாட்டு அரசியலில், பேசாத ஒரு ஆள் அமைச்சர்! அப்படியே பேசினாலும் எங்கே பேச வேண்டுமோ அங்கே பேச மாட்டேய்க்குறார். வெளியே வந்தால் கைகால் இப்படியே இருக்கிறது. சட்டசபையில் போனால், என்ன... ஒன்றும் புரியவில்லை. சேகர்பாபு, ஒன்று சொல்கிறேன் தப்பா நினைக்காதே... நீ விபூதி வைத்திருப்பதால் சொல்கிறேன். எங்களுக்கு நம் பிக்கை இல்லை, நீ எல்லாம் ஏதோ பாவம் செய்கிறீர்கள். இந்தச் சட்டசபையில் சென்று உட்கார்ந்திருக்கிறாய் பார்த்தாயா... அப்படி ஆகிப்போகச்!

இப்பொழுது ஒன்றும் கெட்டுப் போகவில்லை. அருள்மொழி அழகாகச் சொன்னார்கள்... திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்தத் தலைமுறைக்காக விபூதி வைத்திருக்கக் கூடிய இயக்கம் அல்ல. இன்னும் சொல்லப்போனால், அவரை மாதிரி முன்னாள் யார் இருக்கிறார்? எத்தனை முறை... ஒன்று மில்லை. ஊ.பி.கே.எஃப். (PKF) - இந்திய அமைதிப்படை போனது இலங்கைக்கு; நம்முடைய தமிழ்நாட்டைக் கொள்கிறார்கள். முதலமைச்சராக இருக்கிறார் கலைஞர். ஒன்றிய அரசாங்கம் சொல்லுகிறது. “ஆளுநரை, அந்தந்த மாநில முதலமைச்சர் போய் வரவேற்க வேண்டும்” என்று. “போக முடியாது” என்றார். “ஆட்சியைக் கைவிடும்போம்” என்றார். “கலை” என்பதன் கைவிடும்பொழுது இறந்துவிட்டான்; அவனைப் போய் இந்திய ராணுவம் கொல்லுகிறது; அதற்காக என்னுடைய ஆட்சி போகும் என்றால் போகட்டும்” என்று சொல்ல முடியுமா? சொல்ல முடியாது.

தமிழ்ச்செல்வன்... ஒரு விடுதலைப் புலி. அவர் ஒன்றும் பெருமையவில்லை. தலைமைச் செயலகத்தில் ஒரு பேப்பர் எடுத்துவிட்டாராம்; அது அரசாங்கப் பேப்பராக இருந்தது. “அந்த இரண்டு பேப்பர்களை அரசாங்கச் செயலில் தட்டச் செய்ந்துவிட்டார்” என்று சொல்ல முடியுமா? சொல்ல முடியாது. தலைமுறைகள்... ஒரு விடுதலைப் புலி. அவர் ஒன்றும் பெருமையவில்லை. தலைமைச் செயலகத்தில் ஒரு பேப்பர் எடுத்துவிட்டாராம்; அது அரசாங்கப் பேப்பராக இருந்தது. “அந்த இரண்டு பேப்பர்களை அரசாங்கச் செயலில் தட்டச் செய்ந்துவிட்டார்” என்று சொல்ல முடியுமா? சொல்ல முடியாது.

இவ்வளவு இக்கட்டான ஆழம் தமிழ்நாடு இல்லத்தல், கலைஞர் கேட்டார். “புத்திரிகையாளர்கள் நிற்கிறார்கள் அல்லவா... கருணாநிதி புத்திரிகையாளர்களைப் பார்த்து போனார் என்று சொல்லுவார்கள்? அது எனக்கு இழுக்கு, கூப்பிட்டு” என்றார். புத்திரிகையாளர்கள் வந்தார்கள். “பிரபாகரன் இறந்துவிட்டார்” என்று சொல்லும், வைகோவும் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். அரசாங்கம் உறுதிப்படுத்தி இருக்கிறது. எது உண்மை? இறந்துவிட்டார்? இல்லையா?” என்று கேட்டார்கள். ஒரே வாய்: “பேராசிரியர் சாவில்லை! கலைஞருக்கும் சாவில்லை!”

இறுதி உரை: எதிர்காலத்திற்கான உழைப்பு
 அதனால் தான் இந்த நாளில் நீங்கள் உரையாற்றும் (என்று நினைக்கிறோம்). நான் என்ன கேட்கிறேன்... நான் எவ்வளவு அரசியல் பார்த்திருக்கிறேன், நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள். ஒரு பெரிய இயக்கம் இவ்வளவு கட்டமைத்து, அந்தப் பெயர்க்கு ஒரு பதில் சொல்லுவார்களா? இப்போது ஒன்றுமில்லை... “என் நான் கோட்டு போடக்கூடாது, கூட்டு போடக்கூடாது” உண்மை யார் போட வேண்டுமோ என்று சொன்னது? அதாவது இவ்வளவு ஒன்றைக் கற்பனை பண்ணிக்கொண்டு, “நான் கோட்டு போடக்கூடாது, கூட்டு போடக்கூடாது” அதை யார் முதலில் சொன்னது? என்னபோய் கூட்டு போட்டால் நாங்கள் பெரியோரைக் கிருக்கிற மாதிரியே...

அதாவது ஒரு குப்பையில் சுப்பளும் படித்து... நான் கூட்டு போட்டால் ஒரு நியாயம் இருக்கிறது. ஏன் என்றால், எங்கள் தாத்தா கோவணம் கட்டியிருந்தார்; எங்கள் அப்பா இலங்கையிலே குளிக்கும் போட்டி ருப்பார்.

காந்தி ஏன் கோவணம் கட்டினார். அம்பேத்கர் ஏன் கூட்டு போட்டார் என்று கேட்டார்கள்! அம்பேத்கர் சொன்னார், “இவர் பணியா ஜாதி - யார் காந்தி? பெரிய பணக்காரர். தலைவந்தராக இருந்த காந்தி தன்னுடைய எளிமையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காகக் கோவணத்தோடு போவதில் தவிரவில்லை. அது அவர் அரசியல் ஸ்டைல். கோவணம் கட்டியிருந்த என் சமூகம், கோட போடுவது என் ஸ்டைல். அதனால் நான் கோட்டுதான் போட வேண்டும்... அவர் கோவணத்தான் கட்ட வேண்டும்” என்றார்.

ராஜா கோட்டு போட்டால் நியாயம் இருக்கிறது. ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தில், எங்கேயோ படித்து, பெரியாரால், அண்ணாவால், அம்பேத்கரால் வந்து, நான் கோட்டு போட வேண்டும் என்று... நீ நடிப்பதை கோட்டு போட்டுத்தான் நடிக்கிறாய்... சிவி மானிடமையும் கோட்டு போட்டுத்தான் நடிக்கிறாய்; அப்படிச் சொல்லும் போட்டு கோட்டு போட வேண்டும். “நான் போடக்கூடாது” யார் தம்பி உண்மை போடக்கூடாது என்று, நன்றாகப் போட்டுக்கொள்ளப்பட்டு, நன்றாகப் போட்டுக்கொள்!

அதில் வேறு, “நான் கருப்பு போட்டிருக்கிறேன் ஏன் தெரியுமா?” இங்கே பார்... இதுவரைக்கும் நீ பேசியது சரி. இந்தக் கருப்புக்குச் சொந்தம் கொண்டாட வந்தால், காளி ஆட்டம் ஆகிவிடுவோம். என்ன விளையாடுகிறோமா? பெரியார் யார் தெரியுமா? இதில் வேறு, கொள்கைத் தலைவர்கள், என்ன கொள்கைத் தலைவர்கள்? முட்டி போட்டு ஒரு இடத்தில் நடப்பது, அதைத்தான் சொன்னேன்.

மதத்தைத் தாண்டியவர்கள் நான்கள்... மதமார் ஏற்றிற்கு ஒரு மதம்; கையில் ஒரு மதம்; சொல்லிக்கொள்ள மதமற்ற ஒரு மதம்! மதத்தைத் தாண்டி வர வேண்டும் என்றால், எல்லா மதத்தலைவரும் ஒன்றாக உள்நுக்குள் போட்டால்... இப்படி ஒரு அயோக்கியத்தனம் தமிழ்நாட்டில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அவர்கள் சொன்னார்கள், “குழந்தை சொன்னதைக் கொண்டு தாத்தா கோட்டாரா” என்று. குழந்தை சொல்லி தாத்தா கோட்டு போட்டால், ஆனால், இனி வருகிற குழந்தைக் கோட்டார் அப்படிச் சொல்லாமல் மட்டுமல்ல, எந்தக் குழந்தை இப்படிச் சொன்னதோ, அந்தக் குழந்தையை வருகிற குழந்தை திருத்தி, தாத்தாவின் இறுதி நாளில் இன்னொரு ஆட்சி மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, அந்தத் தாத்தா உயிரோடு இருக்கும்போதே முத்துவேல் கருணாநிதி ஸ்டாலின் முதலமைச்சராகப் பொறுப்பேற்கின்ற நாளை எல்லா தலைமுறையும் சேர்ந்து செய்ய வேண்டும்!

அதற்காக உழைப்போம், கலைஞர் புகழ் பாடுவோம்! இவ்வாறு ஆ.இராசா எம்.பி. பி.சீசினார்.